

Gehangen Nellie

‘Joepie, geschiedenis!’ Ferran klapte zijn rekenboek dicht. ‘Vertel je dan weer een verhaal, meester? Over de scheepsjongen van Columbus?’

5 Meester Bart knikte.

Blij stootte Ferran Thomas aan. ‘Ik hoop dat ze gaan vechten met piraten!’

‘Ja, of dat Indianen hen aanvallen,’ zei Thomas. ‘Als er maar veel bloed in voor komt.’ Snel verzamelde hij de rekenboeken van zijn tafelgroep.

‘Steffie, kappen nou,’ riep Ferran. ‘De meester zit al op zijn bureau!’

10 Steffie stak haar tong uit en schoof haar rekenboek naar Thomas. ‘

‘Helaas, Ferran,’ zei meester Bart. ‘Geen piraten vandaag. Maar wees niet bang. Ook vandaag geen rustig dagje voor onze scheepsjongen.’ Hij knipoogde.

Ferran glunderde. Yes, weer een spannend verhaal! Hij veegde zijn zwarte haar uit zijn ogen en zakte onderuit.

‘Want vergis je niet,’ zei de meester. ‘Meevaren op zo’n groot zeilschip was geen kattenpis.

De jongste was altijd de pineut. Iedereen had klusjes voor hem. De kapitein natuurlijk, de schipper en vooral de kok. Een duvelstoejager was hij. En lette hij even niet op, kreeg hij een schop tegen zijn kont!’

20 Sombor schudde meester Bart zijn hoofd. Net alsof hij zelf jaren als scheepsjongen had gevaren voor hij in groep zeven was beland.

‘Nou, het lijkt mij wel stoer!’, riep Ferran. ‘Nieuwe werelden ontdekken. Vechten met Indianen en zo.’

‘Ha!’, meester Bart glimlachte. ‘Dat had je gedacht! Varen was doodeng. De meeste mensen dachten nog dat de aarde plat was. En dat je, als je te ver de zee op voer, ploep, over het randje kieperde. Onze scheepsjongen was daar ook bang voor en terecht! Hij voer mee op de boot van Columbus. Die rare Spanjaard wilde zo ver mogelijk de oceaan op varen. Gewoon om te kijken wat er zou gebeuren.’

25 ‘En dan, en dat is nog veel erger...’ fluisterde meester Bart. Hij sprong van zijn bureau. ‘Ze hadden toen nog geen idee van de gevaren die leefden in de zee. Ze voeren lekker westwaarts, vijf knopen in het uur. Niets aan het handje. Maar dan...’

Meester Bart sprong op Steffie af. ‘... schoot er ineens een lange glibberige groene arm uit het water omhoog. En die grijpt die arme scheepsjongen zo bij zijn strot. Tjap!’ Meester Bart greep met twee handen naar zijn hals. Zijn ogen puilden uit.

35 Steffie deinsde achteruit.

Met een doffe dreun stortte de meester voor haar op de grond. Moedig vocht hij tegen het onzichtbaar zeemonster dat hem van zijn boot probeerde te sleuren.

'Help!' Hij stak zijn hand uit naar Steffie. 'Een zeemonster! Een best wel gro... te. Argh!'

40 De benen van meester Bart maakten spastische schopbewegingen. Het hielp niets. Het monster wikkelde zich met al zijn tentakels om hem heen.

Met opengesperde ogen keek Steffie naar haar meester.

Meester Bart piepte, hijgde, rochelde. Kronkelend verdween hij onder haar tafeltje.

'liiee!' gilte Steffie. Snel klom ze op het bureau van de meester.

'Help me nou!' hijgde meester Bart. Even stak zijn hoofd onder de tafel uit.

45 'Echt niet,' zei Steffie. 'Dadelijk eet hij mij op.'

'Wacht maar, meester.' Ferran sloop op het monster af. 'Aaaarh,' schreeuwde hij. Hij stak zijn liniaal diep in het enge zeebeest.

Er klonk een afgrijselijk gebrul. Het monster liet de arme scheepsjongen los. Toen veranderde de meester ineens in het monster.. Hij greep Ferran bij zijn benen.

50 Die liet zich niet zomaar meesleuren. En er kwam hulp.

'Aanvallen!' Thomas, Fatima en Mo stortten zich in het gevecht. Een tafeltje viel om, twee stoelen volgden. Sandra en Fati brachten zich over de tafeltjes rennend in veiligheid bij Steffie op het bureau. Karina niet, die dook de woeste zee in. Ze rukte de blauwe opblaashamer van de muur. Toen viel ze Thomas en Ferran aan die het monster in een

55 houtgreep hadden.

'Ik ben een hamerhaai. Ik ben een hamerhaai. Ik ben een hamerhaai!' schreeuwde ze. Ze beukte wild op de beide scheepsjongens.

'Ehum!' Het klonk als een pistoolschot. De krioelende massa verstijfde.

'Me-neer Ver-meu-len. Ik Vraag Pre-cies Eén Keer Waar U Mee Be-zig Bent!'

60 In de deuropening stond een lange, magere vrouw. Ze had gitzwarte ogen en torenhoge grijze knot.

Alle kinderen renden terug naar hun plaatsen.

Meester Bart krabbelde overeind. Hij duwde zijn bril recht. 'Nou, juf Madeleine,' zei hij aarzelend. 'Ik legde net uit hoe Columbus Amerika ontdekte. En dat de zee toen nog vol
65 gevaren zat.'

'Ja,' viel Ferran hem bij. 'En toen kwam er een zeemonster.'

'En een hamerhaai,' vulde Karina aan.

'Zo,' mompelde de directrice, 'een levensecht monster en een heel dikke haai.'

'Nou zeg!' Karina streek over haar buik. 'Haaïen zijn nu eenmaal wat stevig, hoor.'

70 'Mevrouw de directeur!' Meester Bart klonk overdreven vriendelijk. 'Geschiedenis is pas leuk als het gaat leven. Nou, en dat wilde ik even laten zien. Morgen presenteren alle groepjes

een historisch figuur. Alsof ze die zelf gekend hebben. Ik deed even voor hoe dat eruit kan zien.'

75 'Ik heb liever dat u zich aan de methode houdt, *meneer Vermeulen*. En dat de kinderen tijdens de les *gewoon* op hun stoel blijven zitten. Ik verwacht uit groep zeven vandaag niets meer te horen!' Juf Madeleine draaide zich om en marcheerde het klaslokaal uit.

De deur viel met een klap dicht. Meester Bart stak zijn kin naar voren. Hij trok een heel raar gezicht naar de deur.

80 'Ouwe heks,' mompelde hij. En tegen de klas: 'Nou ja, volgens mij is de opdracht wel helder. Jongens, ruim de klas op en dan aan de slag. Groepjeswerktijd tot twaalf uur!'

Ferran rommelde grinnikend in zijn kastje. Juf Madeleine was voor de vakantie ineens directeur geworden van basisschool De Ster. Maar meester Bart had op dit baantje gehoopt. Helaas vonden de meeste ouders hem daar te onverantwoordelijk voor. Zeker nadat hij vorig

85 jaar zijn hele klas had besmeurd met gele vla toen hij uitlegde hoe een vulkaan werkte.

'Over wie zullen wij het doen?' Karina keek het groepje rond. 'Ik vind een vrouw. De meester vertelt alleen maar over jongens, nooit over meisjes.'

Steffie knikte instemmend, maar Thomas maakte een wegwerpgebaar.

90 'Luister eens,' zei Ferran, 'ik heb gisteren wat op internet zitten zoeken. Het leek mij wel leuk om een beroemd iemand uit Meeuwdam te nemen. Hier, ik heb drie bladzijden vol stadsgeschiedenis uitgeprint.'

Thomas, Karina en Steffie bogen zich over de vellen papier.

95 'Kijk, burgemeester Coenraadt zou kunnen,' wees Ferran. 'Die leefde in de zeventiende eeuw. Lees maar, Burgemeester Coenraadt bracht de rust terug in de stad. Persoonlijk maakte hij een einde aan alle rumoer en onrust. Als dank bood de stad hem een eigen park aan, het Burgemeester Coenraadtpark.'

'Ken ik, mijn oma woont daar tegenover,' riep Thomas. 'En bij dat heuveltje in het midden, daar skaten we altijd.'

100 Ferran stak zijn hand op. 'Wacht, ik ben nog niet klaar. Volgens de geruchten had het rumoer en de onrust waar de burgemeester een einde aan maakte alles van doen met hekserij! In de herfst van 1684 gebeurden er mysterieuze dingen in Meeuwdam. Koeien gaven geen melk meer, kippen vielen dood van hun stok en iedereen was verkouden. Het volk fluisterde dat Schrale Sjaan en Mooie Nellie de schuldigen waren. Zij zouden alles en iedereen betoveren. De burgemeester liet de schout en zijn rakkers uitrukken om de twee vrouwen te arresteren, maar ze troffen alleen Nellie thuis. Coenraadt liet haar direct op de brandstapel zetten, maar omdat het – heel vreemd – maar niet wilde stoppen met regenen, hing hij haar

105 uiteindelijk eigenhandig op. En daarmee keerde de rust weer terug in Meeuwdam.

'Heftig!' Thomas' ogen schitterden. 'Een echte heks. Opgehangen, tjakkaa!' Met zijn liniaal beukte hij op de rand van zijn tafel.

‘Goed hè?,’ viel Ferran hem bij. ‘Die Nellie, die doen we. Lekker spannend!’
Karina keek de twee jongens hoofdschuddend aan. ‘Duh! Heksen bestaan niet. Dat was
110 gewoon een arm, zielige meisje dat pech had. Maar ik vind het een goed idee.’
‘Zeg,’ wenkte Steffie al verder lezend. ‘Weten jullie waar ze is opgehangen? Op de
Galgenberg!’
‘Ja, en? Dat is toch logisch?’ Ferran haalde zijn schouders op.
‘Die galgenberg ligt in het Burgemeester Coenraadtpark!’
115 De vier kinderen keken elkaar aan. Thomas stak zijn vuist in de lucht. ‘Beet! Vanavond om
acht uur gaan we kijken!’
Drie paar ogen keken hem verbaasd aan.
‘Research,’ zei Thomas. ‘Hoe kunnen we haar nou spelen als we daar nooit geweest zijn?’
‘Om acht uur is het al bijna donker, man. Ik weet niet of ik dan nog wel naar buiten mag.’
120 Steffie rilde.
‘Wie niet durft, is een dropstaaf,’ riep Ferran. ‘Vanavond acht uur bij de ingang van het park!’

125 ‘Sorry jongens, dat ik wat laat ben, mijn moeder deed moeilijk.’ Ferran kwakte zijn fiets tegen
het hek bij de ingangspoort. Met zijn vieren liepen ze het park in.
‘Daar is het,’ fluisterde Steffie. In het midden van het park stak een klein heuveltje donker af
tegen de ondergaande zon. ‘Daar is Nellie opgehangen.’
‘Arm schaap,’ mompelde Karina. En toen, luider: ‘door hem, hij is de dader!’ Ze wees naar
130 een groenbronzen standbeeld dat rechts van het heuveltje onder een grote eik stond. Het
was een statig beeld van een brede man met een lange jas en een krulpruik. In zijn handen
hield hij een touw.
‘Lijkt wel een galg!’ wees Ferran.
‘Laf,’ snoof Karina. ‘Problemen oplossen door vrouwen op te hangen. De moordenaar!’
135 Precies op dat moment stak een wind op. Bladeren fladderden in het rond en eentje
belandde precies op de ogen van het standbeeld.
‘Zeg dat!’, klonk een iel stemmetje vlak achter de kinderen. ‘Een moordenaar, dat was hij!’
Verschrikt draaiden de vier kinderen zich om.
‘Ieieie,’ piepte Steffie. ‘Wat is dat?’
140 Voor hen zweefde een klein, witdoorschijnend meisje met grote, zwarte ogen. Ze had een
touw om haar nek en haren hangen en hield haar wijsvinger tegen haar mond. ‘Sttt, hij mag
ons niet horen. Kom mee.’ Zacht wiegend zweefde ze van hen weg.

145 'Een echt spook!' Ferran keek zijn vrienden glunderend aan. 'Sterker nog, dit kan best wel eens Nellie zijn! Wie weet wat ze ons kan vertellen. Wow, kom mee!' Hij trok Thomas mee achter het witte spookje aan dat om het heuveltje verdween. Al snel zagen ze haar hangen onder een enorme treurwilg.

'Aah, moet je zien, ze huilt.' Karina keek naar de dikke tranen die over de bleke wangen van het meisje biggelden. 'Wat maakt je zo van streek?'

150 'Ik ben inderdaad Nellie,' snikte het spookje. 'Eeuwen geleden werkte ik voor Sjaan, een oude vrouw die zieke mensen weer beter kon maken. Heel wat mannen en vrouwen kwamen zich bij ons laten behandelen, maar toen er in de stad steeds vaker vreemde dingen gebeurden, beschuldigden ze ons ineens van hekserij. Gewoon, omdat we anders waren.'

'Wat een flauwekul,' gromde Karina. 'Heksen bestaan niet, ze zochten gewoon een gemakkelijke zondebok. Net als in de Middeleeuwen.'

155 Ferran keek haar verstoord aan. Karina haalde haar schouders op. 'Nou, het *is* toch zo? Vertel verder.' Ze glimlachte bemoedigend naar het spookje.

160 'Tja,' vervolgde Nellie. 'Op een dag denderden de schout en zijn rakkers ons huisje binnen. Sjaan was net die dag weg, dus namen ze alleen mij mee. Door een grote haag van mensen werd ik naar burgemeester Coenraadt gebracht. Een héél enge man.' Nellie rilde. 'Hij keek me precies drie seconden zwijgend aan en liet me toen zonder pardon hier op de heuvel op de brandstapel zetten.'

165 Steffie keek Nellie met grote ogen aan en beet op haar onderlip. Thomas snoot zijn neus. 'Gelukkig wilde het hout niet branden, omdat het nat was en het die dag hard regende. Toen het de volgende dag nog niet lukte, werd de burgemeester boos. Als je niet brandt, zei hij, dan zul je hangen. En alsof een touw om mijn nek nog niet genoeg was, wikkelde hij het touw ook nog eens om mijn lange zwarte haren. En zo stierf ik, 17 oktober 1684, zeventien jaar oud.'

170 Tranen rolden nu als riviertjes over de wangen van het spookje. 'En sindsdien woon ik hier, op deze afschuwelijke plek omdat de burgers van Meeuwdam juichten toen het touw om mijn nek gleed. Ik kan pas rust vinden als het volk in mijn onschuld gelooft. En dat zal wel nooit gebeuren, want overdag ben ik bijna niet te zien en 's avonds durft hier niemand te komen.'

175 Ferran keek de anderen opgewonden aan. 'Zeg Nellie, zou je ditzelfde verhaal morgen ook in onze klas durven vertellen? Ik weet zeker dat de klas het heel oneerlijk zal vinden wat er is gebeurd en dan ben je vrij en hebben wij de beste presentatie ooit. Stel je voor, een echt spook in de les!'

Nellie vloog Ferran om zijn nek. 'Oh ja, dat zou geweldig zijn. Maar, hoe kom ik in jullie klas? Ik kan me alleen maar bewegen in vrij donkere ruimtes.'

'Geen probleem,' antwoordde Karina. Vannacht logeer je bij mij en morgen stop ik je in een doosje en neem je mee naar school. Vrouwen moeten elkaar helpen, toch?'

180 Nellie vloog opgewonden om het groepje. 'Zullen we dan maar meteen gaan?'

Met zijn vieren liepen ze om de Galgenberg heen, langs het standbeeld van Burgemeester Coenraadt, naar de uitgang van het park. Nellie zweefde licht voor hen uit.

185 Ineens struikelde Ferran. 'Mijn veter,' riep hij. 'Even weer vastmaken. Ik kom zo.' Hij boog zich over zijn schoen. Van achter hem klonk heel zacht een trage, donkere stem. 'Neem haar niet mee. Niet doen!'

Ferran keek om. Zag hij dat nou goed? Bewoog het hoofd van de burgemeester? Met zijn hand boven zijn ogen tuurde hij naar het beeld. Het was te donker. Ferran draaide zich om en rende naar de anderen, die bij het hek hun fietsen al van het slot haalden.

190

'Tjee, wie belt er zo laat?' Vader keek verstoord op uit zijn krant. 'Ga even kijken, Ferran, en zeg maar dat ik niet thuis ben.'

195 Ferran legde zijn gameboy op de bank en slofte naar de voordeur. Door het gele kriebelglas zag hij een grote donkere vlek staan in het licht van de nachtlamp. Met een ruk trok Ferran de deur open. Hij slikte. Dit kon niet waar zijn.

'Goedeavond, beste kaerel. Kom ik gelegen?'

200 Voor hem stond burgemeester Coenraadt. Of, beter, het stándbeeld van burgemeester Coenraadt. Groen uitgeslagen en met veel duivenpoep op zijn linkerschouder.

'Wie is dat?' riep vader vanuit de kamer.

Ferran slikte. 'Niks specials. Iets met oud ijzer,' riep hij terug.

205 Het standbeeld wenkte. 'Kom, even achter deze groene ton. Ik moet je iets vertellen.' Het beeld klonk ernstig. Ferran griste zijn jas van de kapstok, trok de deur achter zich dicht en volgde de burgemeester tot achter de groenbak.

210 'En daarom wil Nellie ons vragen of wij dezelfde keuze zouden maken als de mensen hier dik driehonderd jaar geleden.' Karina zette haar handen in haar zij en keek indringend de kring rond. 'Meeste stemmen gelden. Dat was toen zo en dat is nu.'

Het spookje voor het bord keek groep zeven met grote, droeve ogen aan. Ook deze keer had ze haar levensverhaal niet zonder een stortvloed aan tranen kunnen vertellen. En het

maakte indruk in de halfverduisterde klas. Doodstil was het geweest, wel vijftientig
215 minuten lang.
'Oké,' nam meester Bart het initiatief. 'Wie vindt dat ze dit Nellie nooit hadden mogen
aandoen?'

Een wirwar van armen schoot de lucht in. Thomas roffelde met twee vuisten op het tafeltje
achter hem.

220 'Gewonnen!' juichte Karina.
'Ho ho,' riep meester Bart haastig. 'Even wachten nog. En wie wil Nellie een spookje laten?'

Aarzelend stak Ferran zijn vinger op.
'Vrouwenhater!' Karina schoot op Ferran af. 'Weg die vinger!' Ze probeerde zijn arm naar
beneden te trekken.

225 'Laat los,' schreeuwde Ferran driftig. 'Weet je wel wat je doet als je haar bevrijdt?'

De hele klas staarde hem aan.
'Ik bedoel,' Ferran aarzelde. 'Ze is vast niet voor niets opgehangen, toch?'

'Dat leg ik nou zojuist uit, man!' Karina stampvoette. 'Het is een complot tegen vrouwen.
Heksen Bestaan Niet!'

230 'En trouwens,' vulde Steffie aan, 'meeste stemmen gelden, toch? Dus ze is vrij!'

Meester Bart knikte. Iedereen keek nu naar Nellie. Een beetje verdwaasd blikte ze de klas
rond. Even leek het of er wat kleur over haar wangen gleed.
'Vrij?'

'Zo werkt democratie.' Meester Bart pakte het touw dat om het haar en de hals van het
235 spookje gewonden zat en trok het zonder moeite los. Alle kinderen klaptten en drongen naar
voren, behalve Ferran. Die stapte razendsnel naar achteren toen de meester het touw
vastpakte, griste een kartonnen doos van zijn tafeltje en liep naar de grote kast achterin de
klas.
Tussen de hossende lichamen door zag hij hoe het spookje Karina omhelsde.

240 Stevig.
Heel stevig.
Karina hapte naar adem, haar gezicht liep rood aan. Proestte. De kinderen om haar heen
weken uiteen. Verbaasd, wat angstig.
'Help,' kreunde ze hijgend. 'Help me!'

245 'Jhiiiiiaaaaaaah,' snerpte door het lokaal. 'Eindelijk vrij!' Een witte hand rees omhoog. Als
messen geleden lange nagels tevoorschijn. Lange, zwarte nagels die zich diep in Karina's
hals boorden. 'Eindelijk bloed, eindelijk weer heks. Leve de democratie!'

De kinderen schreeuwden en doken weg onder tafels en stoelen. 'Ze is een heks! Help!'

Meester Bart greep de meetlat voor het bord en haalde uit naar Nellie.

250 'Weg, weg, WEG!' Vonken spoten uit haar ogen. Blauwe. En rode. Een knal. Meester Bart vloog achteruit en kwakte met zijn rug tegen een groepje tafeltjes. Met donderend geraas vielen deze om als waren het een setje kegels op de bowlingbaan. Iedereen schreeuwde door elkaar. Hilde.

Meester Bart bleef versuft liggen, vlak naast Ferran.

255 Hij was de enige die nog stond. Rechtop. Zijn ogen waren strak gericht op de heks voor het bord. Nellie was niet langer een spookje, maar door het bloed van Karina veranderd in een jonge vrouw met een knalrode jurk aan en een zwarte cape. Haar lippen waren vuurrood en zwart haar golfde om haar heen. Met een zompig geluid trok Nellie haar lange nagels uit de hals van Karina. Lijkbleek zakte het meisje in elkaar op de vloer. Van vlak onder haar oor

260 sijpelde bloed naar beneden op het linoleum.

Nellie keek hooghartig de klas rond. Overal lagen kinderen onder tafeltjes of stoelen. De meeste snikkend, de hand tegen de mond gedrukt om maar geen geluid te maken. Nellie's ogen haakten in die van Ferran. Ze hief haar bebloede rechterwijsvinger en opende haar mond. Maar nog voor ze iets kon zeggen, vloog de deur van de klas open.

265 'Wat Is Hier In Godsnaam Nu Weer ...' Juf Madeleine stormde de klas binnen, en stopte meteen met schreeuwen. Verbaasd keek ze naar de tafeltjes die her en der verspreid lagen door het lokaal, naar de kinderen die er vanonder loerden, naar meester Bart die versuft in een hoekje lag, naar Ferran met zijn kartonnen doos en toen naar Nellie die overduidelijk het middelpunt van de puinhoop was.

270 'Ik Eis Een Verklaring,' Juf Madeleine hapte naar adem.

Nellie hief beide handen op en rende naar de directrice.

'Sjaan? Ben jij dat? Echt?' De jonge heks keek de oude vrouw in het mantelpakje aandachtig aan.

Juf Madeleine knipperde met haar ogen, bleef even roerloos staan en trok toen met een

275 snelle ruk de Chinese stokjes uit haar kapsel. Haar kunstige haarbouwsel stortte ineen in lange grijze haren. Ze schudde haar hoofd, zodat het haar alle kanten op wapperde en boog wat naar achteren. 'IEIEIEIEIEIEIE,' krijste ze. 'Eindelijk, eindelijk vrij.'

Huilend sloeg Nellie haar armen om juf Madeleine.

'Sjaantje, waar was je al die tijd? Ze hadden me door, ik kon niet meer vluchten.'

280 Sjaan maakte zich los, trok Sabine onder het tafeltje naast haar vandaan en stak haar nagels in de hals van het kind. Binnen een minuut zakte Sabine als een vaatdoek ineen op de vloer. Sjaan slaakte een diepe zucht. 'Heerlijk!'

Nellie keek naar Sjaan als een hond naar zijn baasje. 'Eindelijk weer treiteren. Eindelijk weer sarren. Eindelijk weer heksen!'

285

'Ik dacht het niet.' Ferran sprak zacht, maar zijn woorden galmden door het lokaal. Met een ruk draaiden de beide heksen zich om. Ferran stond losjes tegen de kast geleund. In zijn handen had hij de kartonnen doos. Zijn vingers tikten uitdagend op het deksel.

'Wat los is, kan weer gebonden worden,' fluisterde hij.

290 'Dat kan hij niet weten,' schreeuwde Nellie. 'Hij bluft!' Ze wilde op Ferran afstormen.

Sjaan hield haar tegen. 'Wacht even,' siste ze. 'Ik zal hem eens goed schrik aanjagen.'

Sjaan richtte haar vinger op Mark en Fatima, die probeerden stiekem door de open deur te kruipen. Blauw. Een knal. Twee biggetjes renden knorrend de gang in. Meteen wees Sjaan naar Judith, Will en Amanda. Geel. Een langgerekte sis. Drie kippen vlogen kakelend op.

295 'Wat wil jij worden?' Sjaan keek Ferran met toegeknepen ogen aan. Op haar neus groeide ineens een grote wrat. 'Een poesje? Of een dikke, groene pad?'

Ferran hief zijn armen voor zijn gezicht. Het zweet brak hem uit. Sjaan richtte heel nauwkeurig.

300 'Stop. STOP!' Meester Bart klom tevoorschijn uit de hoop tafeltjes en strompelde naar zijn bureau. De twee heksen keken hem verbaasd aan. Met opgetrokken wenkbrauwen volgden ze zijn tocht door de klas. Meester Bart pakte zijn rugzak.

'Wat ...,' begon Nellie, maar meester Bart snoerde haar direct de mond.

'Stil. Even wachten nog!' Hij rommelde in zijn tas. 'Ah hier.' Meester Bart haalde een plastic zakje met boterhammen tevoorschijn en smeed zijn tas in de hoek.

305 'En nu mijn klas uit,' schreeuwde hij. Hij deed een stap naar voren. Een vieze stank rolde door het lokaal toen hij het zakje openscheurde. 'Dit is knoflook! Wegwezen!'

Sjaan en Nellie staarden hem bewegingloos aan. Toen barstten ze in gillend lachen uit en wezen tegelijkertijd met hun rechterwijsvinger naar de meester. Rood. Een plof. Een eekhoorn vluchtte weg tussen de tafeltjes.

310

'Stommerd,' fluisterde Ferran. 'Knoflook is tegen vampiers.' En luider: 'maar haarelastiekjes helpen waarschijnlijk prima tegen heksen. Het houdt hun wilde haren mooi in toom!' Hij rukte het deksel van de kartonnen doos en haalde er een roze haarelastiekje van zijn zusje uit.

'Help!' schreeuwden beide heksen en ze grepen elkaar vast.

315 Ferran mikte en schoot het elastiekje op de heksen af. Mis. Zijn hand graaide nogmaals in de doos en haalde er een handvol elastiekjes uit. 'Eat this!' riep hij en gooide de elastiekjes naar de heksen. Die ontspanden toen ook deze haarbandjes op ruime afstand strandden.

'Je kunt misschien goed raden, jongetje. Maar met die touwtjes alleen ben je er nog niet.' De stem van Sjaan klonk hees. 'Om ons te binden, is meer nodig.'

320 Behoedzaam sloop ze in de richting van Ferran.

Ferran deed een stap opzij. 'Tuurlijk, mevrouw. Er is meer nodig. En daarom heb ik een oude vriend meegebracht.' Met een snelle beweging trok hij de grote kast open. Daar stond het standbeeld van burgemeester Coenraadt met een brede grijns op zijn bronzen gezicht.

Nellie gilte. 'Jij? Weer Jij?

325 Sjaan brieste. 'Deze keer niet!'

Ze richtte haar vinger. Paars. Paf! Niets. Nog een keer. Oranje. Een klap. Niets!

Sjaan wankelde achteruit. Nellie zakte hysterisch grienend in elkaar. Ferran hield het standbeeld de doos voor. Zorgvuldig koos de burgemeester twee elastiekjes. Een gele en een groene. Zorgvuldig mikte hij. Sjaan probeerde de deur nog te bereiken, maar het was te laat. Alsof ze betoverd waren, schoten de elastiekjes op de heksen af. De gele op Sjaan en de groene op Nellie. Ze kronkelden om het stugge heksenhaar, tot het weer muurvast zat. Even stribbelden de heksen nog kreunend tegen en toen verdween alle kleur uit hun gezichten. Met een diepe zucht veranderde Nellie weer in het witdoorschijnende spookje met een dik touw om haar nek. Met Sjaan gebeurde precies hetzelfde.

335

'Zo,' Het standbeeld klopte zijn handen af. 'Klus geklaard. Mooi werk, jongen!'

Ferran keek de klas rond. Alle dieren veranderden weer in kinderen, al bleven de meesten nog wat versuft liggen.

'Wat is er gebeurd?' Het grote hoofd van Meester Bart kwam boven de tafeltjes uit. 'Waar is die lelijke oude heks. Ik zal ...'

340

Verbaasd keek hij naar het standbeeld. 'Meneer de burgemeester, wat doet u hier?'

Het standbeeld lachte naar meester Bart. 'Er dreigde weer onrust en rumoer te ontstaan in de stad dankzij uw onstuimige leerlingen. Maar dat hebben Ferran en ik even opgelost.'

Iedereen verzamelde zich nu om Ferran en de burgemeester. Ook Karina en Sabine die nog

345

lijkbleek zagen, besmeurd met hun eigen bloed. 'Gisteravond stond de burgemeester ineens voor de deur,' verklaarde Ferran. 'Hij legde uit dat hij eeuwen geleden dagen had gepuzzeld voor hij wist hoe hij Nellie en Sjaan kon uitschakelen.'

'Ja,' vervolgde de burgemeester. 'Verbranden lukte niet, Nellie liet het steeds regenen. Tot ik ontdekte dat bij heksen hun haar toverkracht bezit en, niet onbelangrijk, dat ze altijd samen werken. Ik bond Nellie's haren en zolang Nellie gebonden was, was ook Sjaan haar meeste krachten kwijt al had ik haar niet te pakken kunnen krijgen. Omdat Nellie bleef spoken rondom de Galgenberg in de hoop ooit Sjaan terug te vinden, heb ik daar mijn standbeeld laten neerzetten. Zo kon ik haar altijd in de gaten houden. Vanaf het moment dat Sjaan

355

directeur werd op jullie school, wist ik wat er kon gebeuren. Gelukkig geloofde deze jongen me en had zijn zus een hele berg elastiekjes.' Het standbeeld sloeg Ferran op de schouders.

'Maar goed, ik denk dat ik weer naar mijn sokkel ga en deze twee dames neem ik mee.' De burgemeester pakte de loshangende touwen en trok beide spookjes achter zich aan, zo de klas uit.

360

Met open mond staarden de kinderen naar de deur.

'Dit is echt heel raar,' zuchtte Thomas.

'Dit was doodeng,' sidderde Steffie.

365 'Ik heb een gruwelijke hekel aan heksen,' mompelde Karina en ze beet in de beschimmelde boterham met knoflookkaas.

Iedereen grinnikte.

370 'Tja jongens,' zei meester Bart opgewekt, 'nu juf Madeleine verdwenen is, ben ik geloof ik toch directeur. Laat ik dus maar eens verantwoordelijk doen. Opruimen die rommel, en oh ja...' Meester Bart keerde zich om naar Ferran. 'Goed werk, jongen. Van jullie hele groepje trouwens. Van spoken heksen maken en van standbeelden burgemeesters. Je moet er maar opkomen. Maar levendig was het zeker.' Meester Bart opende zijn cijferblok. 'Een tien, met een minnetje voor de puinhoop!'